

[Holger Andersen.]

lingerne om den Episode, der her har givet Anledning til, at Spørgsmaalet er taget op til Diskussion. Det er ikke saaledes i Genève, at noget Mindretal er afskaaret fra at gøre sine Anskuelse gældende. Alle-rede under den første Folkeforbundsfor-samling i 1920—21 var dette Spørgsmaal taget op til Diskussion, og Lord Balfour afgav en meget omtalt Betænkning, der gik ud paa, at vel maatte de delegerede be-tragtes som regeringsdelegerede, der selv-følgelig ved Afstemningerne maatte give Udtryk for de Anskuelse, den siddende Regering havde, men at de i øvrigt maatte have Adgang til ogsaa personligt i eget Navn at tage Ordet og fremsætte deres Anskuelse, en Opfattelse, som der ogsaa herhjemme fra dansk Side ved forskellige Løjligheder har været gjort Brug af.

Statsministeren (Madsen-Mygdal):

Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel ud-talte, at det var mine Bemærkninger, der nødte ham til at omtale de Forhandlinger, der gik forud, maa jeg sige, at efter min Opfattelse forholder det sig omvendt. Jeg har adskillige Gange hørt nævnt fra kon-servativ Side, at det var Venstre, der valgte at staa paa egne Ben, og at de Konser-vative Gang paa Gang har tilbudt Samar-bejde, som er blevet afvist af Venstre. Jeg har sagt, naar det er fremdraget under denne Forhandling, at mig bekendt har der ikke foreligget et saadant Tilbud fra det konservative Folkeparti, og derfor er et saadant Tilbud heller ikke blevet afvist. Derimod har der en Gang været ført For-handlinger. Jeg stoler ikke paa min Hu-kommelse, men jeg har undersøgt mine Notater og indhentet Vidnesbyrd fra dem, der havde deltaget i Forhandlingerne, og under de forberedende Forhandlinger forud for Regeringens Dannelse stillede Venstre ganske rigtigt ikke det Tilbud, men det Spørgsmaal — det indrømmer jeg, der blev ikke givet et Tilbud, men der blev stillet et Spørgsmaal — til de Konser-vative: Kan De tænke Dem at gaa ind i et Samarbejde efter den Formel, at vi tager fat paa det, vi er enige om, og lader det ligge, som vi ikke er enige om? Og der-paa svarede det konservative Folkeparti benægtende. Det er ikke nogen Hukom-melsesfejl. Det er beklageligt, hvis de Herrer mener, at de kan huske noget andet end det, jeg siger. Jeg kan endog huske, hvem det var, der svarede, det var det ærede Medlem Hr. Pürschel. Han svarede, at det konservative Folkeparti kunde

ikke gaa ind i et Samarbejde efter den Formel; det konservative Folkeparti maatte forbeholde sig Frihed med Hensyn til det erhvervspolitiske Spørgsmaal. Naar vi i Dag har hørt det ærede Medlem Hr. Pürschel sige: Hvorledes kunde det konserva-tive Folkeparti paa det Tidspunkt gaa ind paa noget saadant og svare ja til det Spørgsmaal? — det skal jeg slet ikke strid-es med det ærede Medlem om —, saa forekommer det mig, at det har den indre Sandsynlighed for sig, at det ærede Med-lem netop svarede saaledes. Jeg er over-bevist om, at det ærede Medlem Hr. Pürschel paa det konservative Folkepartis Vegne svarede saaledes, og dermed var Samarbejde efter den Formel umuligt.

Da jeg skønner, at det konservative Folkeparti — jeg har i øvrigt mærket det før — har optaget det som en uven-lig Handling, at Finansminister N. Neer-gaard først forhandlede med de Radikale, før han forhandlede med det konservative Folkeparti, finder jeg det rigtigt at op-lyse, at der først forhandlede med alle Partier, og da Socialdemokratiet havde afslaaet at deltage i Forhandlinger med den Begrundelse, vi kender — der er ingen Grund til at gentage den her —, forelaa den Mulighed, at der kunde dan-nes en Regering gennem Samarbejde med tre Partier, og det var formentlig Finans-minister N. Neergaards og Venstres Pligt at undersøge denne Mulighed. Man gik da først til det radikale Parti, det kan jeg godt sige, fordi man troede, at der vilde Vanskelighederne i saa Henseende være størst, man havde ogsaa en Mening om, at de Radikale vilde afslaa det netop med den Begrundelse, de anvendte, at de ikke vilde være med, hvis ikke alle fire Partier var med. Saa kom de Forhand-linger med det konservative Folkeparti, jeg her har omtalt, og da det konservative Folkeparti havde svaret benægtende, var det sidste Spørgsmaal, der opstod, dette, om der kunde gives en Regering af Venstre Arbejdsfred til at udarbejde sine Forslag. Dette Spørgsmaal blev opsat skriftligt og besvaret skriftligt, men af den Omstændighed kan det ærede Med-lem Hr. Christmas Møller ikke udlede, at alt, hvad der er sagt i Forvejen, er usket, thi man kunde ikke fra Venstres Side skriftligt spørge efter Ting, man mundt-ligt havde fremsat i Spørgeform og faaet Afslag paa. Naar vi forhandler, maa det mundtlige Ord dog have samme Vægt som det skrevne, og der kan intet som helst udledes af, at der i de Linier, der